

Партизанки

Пилип-Полян Юрик

* Дякую за підказану тему колеганці-журналістці Антоніні Букреєвій.

Коли більшість селян виїжджали в регіони, контрольовані українською владою (до села наближались москвинські окупанти), три подруги-однокласниці Олена, Параска й Богдана навідріз відмовилися це робити: вирішили залишитися в рідних домівках. Усім їм уже по вісімдесят з гаком минуло.

– Ну, уб'ють мене ті головорізи – що з того? – питала ровесниць Параска. – Залишити господарство хтозна кому не можу! Шкода кожного деревця, кожної грудочки землі.

– І я те саме думаю! – підтримала її Олена.

– А я там, де й ви, — заявила Богдана. – Хай молоді їдуть – їм ще жити та жити, а я своє майже віджила. Прийдуть зайти – живою не дамся. Вила в мене завжди під рукою!

Непрохані гості чекати себе не змусили. На другий день підкотили бойовою машиною піхоти до двору Олени. Двоє зайшли в курник, винесли звідти троє курей, понабивали яйцями кишені. А третій у коморі забрав кілька кілограмів сала й дволітровий бутель самогону. Оглянули хату всередині, але нічого цікавого в ній не побачили. Та й, до того ж, уже поспішали. Тільки запитали стареньку, чи не знає, де живуть учасники АТО.

– Які-які учасники? Та тут два десятки хат залишилося цілими після вашого дурного бомбардування! Більшість односельців утекла. Діти війни тут є. Ось я, наприклад...

Орки посміялися з неї, забралися до машини й поїхали. На ранок до Олени прибігла Параска:

– Ой, ти, мабуть, не знаєш! Там, у центрі, таке твориться!

– Що саме?

– Хоронять росіяни своїх. Півтора десятка дуба дали. Кажуть, чимось отруїлися.

– Туди їм і дорога! Якого біса сюди приперлися? Були б у себе вдома живими й неушкодженими, — відповіла подруга.

У Богдани на городі (він у неї на пагорбі) орки закопали два танки. Так, що тільки башти зі стволами виглядають. Задля оборони. Боялися, що українські воїни незабаром прийдуть. Самі голодні, як вовки. Попросили в жінки поїсти. Та сказала, що дасть їм харчів за дві каністри бензину. Принесли! Зі своїх машин злили – голод не тітка. Богдана дала по шматку в'яленої свинини, з бочки огірків, хліба й цибулі. Ще й три пляшки ГДР (горілки домашньої роботи) наділила. Вони, задоволені, пішли.

А вночі оті два танки злетіли в повітря. Та так, що в Богдани й скло у вікнах повилітало. Примчало орківське начальство. Роздивлялися навколо, шукали, але нічого не знайшли – жодних слідів.

За тиждень, під вечір, прилетіла ракета від ЗСУ. Влучила прямісінько у склад із боеприпасами, що за два кілометри від села. Горіло й вибухало так, що й у пеклі стало спекотно. Зійшлися три подруги в Олені. А Параска:

- Дай-но свого велосипеда, поїду та гляну, що там. Бо й заснути не зможу - цікавість розпирає.

А як повернулася за пів години, то пошепки повідала Олені й Богдані:

- Взяла, дівчатонька, я на душу гріх!

- Який?

- Добила двох поранених. Там їх - як собак нерізаних валяється. Я глянула - один ворухиться. А поруч - саперна лопатка. Підняла її та по голові песиголовця рубонула! Неподалік заворушився другий - я і його пригостила...

Олена й Богдана засміялися.

- Це не гріх, дорога моя! - зауважила Богдана, колишня вчителька. Як казав піп у співомовці Степана Руданського, то - не гріхи, то - добрее діло! А два спалені танки в городі - на моєму рахунку. Я вночі їх просто облила бензином, що виміняла за харчі. Москалики були п'яніючі - спали й не чули запаху. Хтось із них пізніше, певно, запалив цигарку. І полетіли вони отуди он, - жінка показала на небо.

- Оті півтора десятка, котрих хоронили, - зізналася й Олена, - це мій подарунок незваним гостям.

- Як? - в один голос запитали Параска й Богдана.

- Дуже просто. Я жила колись у Тверській області. Знаю, що без спиртного кацапуньки й не дихнуть. Отож, коли випровадила своїх, налила дволітровий бутель самогону, кинула в нього ложку щурячої отрути й поставила на видне місце. Розколотила так, щоб нічого не запідозрили. І, якщо розібратись, я їм нічого й не давала - самі все забрали. Грабіжники! На тому світі похмелятимуться...

Троє жінок пирснули від сміху. Потім Олена мовила:

- А знаєте, у мене під скринєю залишилася пляшка "Кагору" - колись у Херсоні купила. Тепер бачу, що нам із вами є що прилити. Ходімо за стіл!

Жінки підняли чарки за ЗСУ й за майбутню Перемогу.

А за місяць потому їхнє село, як і всю правобережну Херсонщину, визволила Українська Армія.